Ч. 269. Пятниця 21 (8) грудня 1906. Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Реформа виборча в палаті панів. — Виборчий рух в Росиї.

„Fremdenblatt“ доносить, що вчера перед полуднем зібрали ся три ґрупи палати панів при значнім числі членів. На конференциї поміж ґрупами радник Двора Ляmаш зложив реферат в справі виборчої реформи, оправдуючи свій поступок тим, що внесене правительством обмежене число членів змінило підстави его реферату. На засіданю ґрупи середної, перерванім в полудне, більшість бесідників заявило ся против плюральности, як також против влучення ухвали о обмеженю числа членів до виборчої реформи. Та сама часопись доносить, що польскі члени палати панів готові зречи ся як плюральности так і влученя ухвали о обмеженю числа членів до виборчої реформи, а жадають за те, аби третє читанє виборчої реформи відбуло ся в палаті панів аж тоді, коли палата послів прийме закон о обмеженю числа членів палати панів. — О годині 10 вечером зібрали ся вчера виконуючі комітети трех ґруп палати панів на конференцию, на котру прибули також п. Президент міністрів, п. Міністер справ внутрішних і Президент палати панів. Конференция тревала до 11½ години в ночи і як зачувати, мала той вислід, що уложено в справі виборчої реформи такий спосіб: Нині палата панів має передати комісиї виборчої реформи правительственне предложенє о обмеженю числа членів з порученєм зложеня справозданя до 24 годин на повнім засіданю палати. Правительство згодило ся на те, аби предложенє було змінене в дусі попередної ухвали комісиї принятєм максимального числа 170 а мінімального 150 іменованих членів. На основі справозданя комісиї ухвалила би палата панів в найблизшу пятницю то предложенє і на тім самім засіданю має прийти під наради і бути залагоджена виборча реформа так, як єї ухвалила палата послів. Однако дальші наради над засадами представительства держави мають відбути ся аж по принятю палатою послів постанови о обмеженю числа членів палати панів.

Передвиборча ситуация в Росиї представляє ся зовсім не сьвітло. Партиї реформи і визволеня не мають між собою порозуміня, розбиті ідуть особняком, та в тім роздробленю уступають чимраз поля монархічним та чорносотенним партиям, підпиранім ще і правительством. Подробиці тої ситуациї представляє наглядно київска „Рада“, пишучи: „На однім із октябритских зібрань висловив ся п. Ґучков про монархічні партиї, хоч они трохи і небезпечні, але — мовляв провідник октябристів, — „на другий день по виборах можуть бути нашими союзниками“. Але ще й виборів не було, а вже ми бачимо, як приятелюванє октябристів з чорносотенцями іде по всій лінії: з ріжних городів надходять звістки, що октябристи входять в спілку з монархістами то з правопорядчиками. Тай сам д. Гучков, як сповіщає „Новое Время“, висловив ся, що хоч бльоку ще між ними — октябристами та чорносотенцями — нема, але він, Гучков, нічого не має против нього, коли тільки „монархісти будуть іти поруч з октябристами і будуть вибирати одних тільки октябристів, а від своїх кандидатів відмовлять ся“. Дивуватись такому братаню нема чого: Хто знав проґрами обох партий, їхню поведінку, той і поданно сподівав ся, що такий бльок настане раній ше чи пізнійше. Ясно також і те, що „истинно-русскіе“ люди, хоч би й не хотіли, мусять згодити ся на бажанє Гучкова не виставляти своїх кандидатів, бо ледве чи они можуть числити на поважне число голосів. Колиж свої голоси они віддадуть „октябристам“, они можуть допомогти сим потайним чорносотенцям і подекуди одержати верх над кандидатами демократичних партий.

Таким чином можна сказати, що вороги народної свободи готують ся до виборчої бо-

Єрихоньска рожа.

(З француского — Рене Ескієра).

В великім сальоні замку Ґарб прислухували ся всі запрошені гості уважно співови баронової Сефори де Альтенгавс. Єї голос сильний і глубокий звучав в тишині сальону і всі присутні годили ся в тім, що рідко коли чули так чудесно відспівану арию Сиґурда з Ваґнерівскої „Валькириї“.

На порозі дверий, що вели з сальону на терасу, стояв непорушно, уважно слухаючи син дому, ґраф Андре де Ґарб.

Єго лице було темно осмалене, ні один мускул не задрожав в нім і лише его сталевосірі очи сияли одушевленєм, яке проявляло ся в цілій его поставі.

Алеж бо она була дійстно хороша, та баронова Сефора, в своїй повній розвитій жіночій красоті.

Баронова могла мати яких трицять літ, була високого росту, хорошо збудована, єї стать обіймала шовкова сукня з зеленої материї. Перлові шнури звисали з єї шиї, а в русявім волосю поблискували дорогі дияманти. Лице єї було подовгасте і бліде, уста рожеві, а очи живі і палкі. Виглядала в своїй одежи як царівна з казки, що несподівано з'явила ся в гостиній на замку.

А молодому ґрафови видавала ся баронова Сефора дійстно як царівна з казки, що прибула з далека, аби сповнили ся мрії его души, які від так давна мучили его і не давали спокою.

* * *

Перед якими одинацятьми літами родина де Ґарб і де Прадієр жили в дружних відносинах. Сефора була тоді ще молодою дівчиною.

Андре де Ґарб вернув тоді до дому по окінченим науках яко доктор медицини і коли побачив Сефору, підбила она відразу его серце.

Як здавало ся, приймала она радо его залицяня і визначала хорошого молодця перед иншими. З обоїх була би хороша пара, говорили родичі молодих і не могли нічого закинути против любви Сефори і молодця.

Андре де Ґарб був дуже богатий і міг дуже прилично жити навіть в Парижи в ренти, яку давали єму его родичі, крім того числив богато на свою лікарску практику.

Сефора же не була богата, але єї отець, сьмілий і зручний біржевий спекулянт, надіяв ся також полишити колись своїй дочці хороший маєток. Тому позволено спокійно на те, що хороші молоді люди любили ся і чули ся щасливими.

Але на жаль прийшла нагле катастрофа, яка їх щастю зробила відразу конець!

Отець Сефори стратив при однім біржевім краcї цілий свій маєток і Сефора зі зраненим серцем, аби лиш ратувати свою родину, віддала руку баронови Альтенгавс, міліонерови, що від давна, підбитий єї красою, старав ся о неї.

Аби не захитати ся в своїй постанові, не хотіла Сефора по тій подиї бачити більше свого давного любого. Андре, в розпуці з причини розлуки, порішив прилучити ся до одної виправи, яка вибирала ся до Африки і там віддати ся свому званю яко лікар і дослідник.

Надіяв ся там далеко забути!

По пятьох літах вернув знов до Франциї, але его душевні рани не були вигоєні. Раз на якімсь урядовім балі побачив з далека баронову Альтенгавс. Не прийшло єму навіть на гадку промовити до неї хоч би слівце, бо єї муж ходив за нею крок за кроком як тінь. А коли случайно стрітили ся погляди Сефори і его, она поволи відвернула від него голову.

Чи она взагалі его пізнала? Чи може умисно відвернула голову?.. Що властиво зависіло єму на тім? Що могло єму на тім зависіти, коли она була жінкою другого і для него на віки страченою!

Виїхав знов на чужину, знов до горячих країв, де міг заспокоїти свою жадобу знаня. По шістьох літах вернув знов до вітчини, богатий в досьвід і заслуги. Червона стяжка почетної леґії красила его грудь. І аби его „славний поворот“ торжественно обійти, устроїли его родичі нині той вечер.

І як зачудований був молодий учений, коли побачив між гістьми також і баронову Альтенгавс. Вправді не мала она тої стрункої легкої стати молодої дівчини як колись, то була вже в цілій повні розвита женщина, але о много краснша як була перед літами. А яка радість наповнила его душу на вість, що Сефора була вже від чотирох літ вдовою і помимо, що добивали ся о неї хороші і богаті женихи, не віддавала ся! Отже по одинайцятьох літах най-

ротьби і орґанізують всі свої сили, щоби вийти з неї побідниками.

На превеликий жаль, не можна сказати, щоби орґанізация демократичних сил провадилась скрізь розумно та вміло. Недавно, на пр., „Реч“ виступила против листу відомого социял-демократа Плеханова, в якім той радив всім демократичним партиям виступити підчас виборів спільно, домагаючись „однoправної думи“, як такого домаганя, на яке одваково пристануть всі демократичні партиї, а не тільки одні социял-демократи. „Реч“ не поділяє погляду Плеханова і відмовляє ся від передвиборчого порозуміня з лівими партиями. Виходячи з того, петербургскі „кадети“ постановили проводити в думу своїх кандидатів цілком самостійно. Така постанова не може не викликати здивованя. Справді, коли „кадети“ в Петербурзі мають вплив на виборців і можуть без бльоку з иншими лівими партиями провести своїх кандидатів, то того не можна сказати про більшість инших — провінциональних міст. В тих містах кандидати демократичних партий ніколи не можуть мати успіху, коли всі демократичні партиї не будуть виступати спільно та однодостайно. А тій спільности в значній мірі заваджає постанова петербургских кадетів; она вносить небажаний елемент в порозуміне демократичних партий і може попсувати їх по инших місцях. Чи не ліпше би було відмовитись петербурским кадетам від необачної політики і увійшовши в зносини з лівими партиями в Петербурзі, спасти тим самим і справу передвиборчих порозумінь між лівими демократичними партиями по инших провінциональних місцях? Коли такого порозуміня не буде і кожда партия у виборах буде виступати окремо, то се може розбити голоси демократичних виборців і дати перевагу кандидатам недемократичних партий, таким, як от „октябристи“ або „истинно-русскіе“ люди. Ледви чи такі наслідки виборів будуть бажаними для визвольного руху та й для самих кадетів, які, здобувши собі побіду в Петербурзі, провалять справу виборів по инших місцях“.

Новинки.

Львів, дня 20-го грудня 1906

— **Відзначеня.** Є. Вел. Цісар Найв. рішенем з дня 26 падолиста надав доворцеви машин в заряді салін в Косові Ів. Вільгельми при нагоді перенесеня его на власну просьбу в сталий стан спочинку, срібний хрест заслуги.

— **Іменованя.** Міністерство торговлї іменувало укінчених слухачів права і офіциялів почтових: Александра Строку, Мечислава Лебля і Кароля Остаховича, дальше концептового практиканта скарбового Константина Кригіча, наконець концептових практикантів почтових: Ів. Урбаньского, Дениса Бачиньского і Мечислава Качановского концпистами почтовими у Львові.

— **Нові уряди почтові.** З днем 1 січня 1907 основує ся в місцевости Виноград, коломийского повіта ц. к. уряд почтовий зі звичайним кругом ділання і назвою „Виноград-Winograd“. Місцевий округ доручень нового уряду почтового творити буде громада і округ двірский Виноград, а замісцевий громади і округи двірскі: Хвалибога і Островець та громада Росохач. Уряд почтовий в Винограді буде получений зі сїтію почтовою через щоденного післанця до ц. к. уряду почтового в Гвіздци. — Новий уряд почтовий основуєсь з днем 1 січня також і в Касині великім, лиманівского повіта.

— **Послом з міста Коломиї** на місце бл. п. Витославского вибраний 1020 голосами на 3200 управнених до голосованя, бурмістр Ів. Клєвский, властитель більшої посїлости у Вербіжи.

— **Реґуляция платнї учителїв народних.** „Діло“ а за ним „Kuryer Lwowski“ подали подрібний проект реґуляциї поборів учителїв народних, мов би то ухвалений ц. к. Радою шкільною краєвою, яко предложене для Виділу краєвого. Вже з побіжного познакомленя ся зі змістом того очевидного апокрифу мусить кождий переконати ся, що подана система платнї зложена аж із 49 степенів (!) була би дивоглядом, котрого Рада шкільна краєва не могла ухвалити.

— **Українське наукове товариство в Київі.** На имя київскому губернаторови подано прошене з підписами проф В. Антоновича, проф. Ів. Лучицкого, П. Житецкого та В. Науменка про затвердженє статуту „Українського наукового товариства в Київі“. Товариство має на меті розроблювати й популяризувати українською мовою ріжні науки.

— **Календарик „Сокільство“.** Накладом „Сокільского Базару“ у Львові вийшов кишеневий календарик на 1907 рік п. з „Сокільство“, печатаний в двох красках дрібним але четким письмом. В календарику містить ся коротка хроніка українского Сокільства, стемплева скаля, метеорольоґічні і астрономічні записки на 1907 рік, картка з поділом годин і чисті картки на записки. Ціна календарика 20 сот., а хто купує в „Сок. Базарі“ товарів на раз за 3 К, ' дістає календарик даром.

— **З Парани.** На кольонїю Люцену, яка лежить в полудневій Парані при межі сусідного стану Санта Катаріна, злетіла саранча на лініях: Сільва, Єрасема і Серцеделя. Молоду фасолю (фіжов), жито і бульбу знищила. Лінія Єрасема, звана нашими поселенцями „Ґерасимова“ і Сільва заселена виключно галицкими Русинами, яких осїло ту 4 — 5 тисяч. Лінія Єрасема виставлена до того на части напади Богокудів, диягого, що заложена на місци давного цвинтарища того дикого племени.

— **В справі крадежі на почті в Станиславові** доносять: В неділю вечером сторож маґістрату Антін Скамаг знайшов на подвірю маґістрату мішок, в котрім були цінні папери, векслї і купони. В понеділок рано зложив его на інспекциї поліциї, де стверджено, що то мішок почтовий, котрий хтось підкинув, доконавши крадежі на почті. В наслідок знайденя мішка вартість вкрадедої суми зменшила ся до 38.000 корон. В звязи з тою крадежию арештовано оногди возьного Яриновского і післанця почтового Цьолка, на котрих єсть підозріне, що належали до спілки, котра допустила ся тої крадежи.

— **Добре сьвідоцтво.** Перед краківским трибуналом карним вела ся сими днями розправа против селянина з громади Зельонки, Михайла Барана, обжалованого о тяжке ушкоджене тїла. Підчас розправи відчитано також слїдуюче сьвідоцтво моральности, яке виставила ему громада:

„Зверхність громади Зельонки посьвідчає сим, що Михайло Баран, уроджений і принадлєжний в Зельонках, літ 27, властитель 6 моргів грунту, син Войтїха і Мариї, рільників, єсть занедбаного виховання, в молодости своїй крав родичам збіже, має відразу до роботи, коли має гроші, любить запивати ся, а будучи підпитий, єсть легкодушний, лютих обичаїв, порива ся до бійки, бє свою жінку і тестя без конечної причини, а пізнїйше боронячи ся від укараня (котрий вже кілька разів був судово караний) марнує гроші для панів адвокатів, спускаючись на їх оборону, що в нашої сторони его ординарне поведене охотно посьвідчаємо. — Зельонки, дня 17-го падолиста 1906 р.“

пов еї знов красшу і принаднїйшу як колись, а до того свобідну! І тому в часї обіду перед вечерком било его серце так сильно, що він майже не міг нічого їсти.

Для кого она так хорошо співала? Для него? —

Чи любила она его це по так довгім, довгім часї?

Чи она остала для него царівною з казки, що ніколи не зійде на землю, або чи може ждала на него як любляча женщина?

Ті питаня шуміли в его голові як вода на бистрици, а він так радо був би звернув їх до Сефори. Але як? Де? — В тій хвили піснї скінчила ся і минаючи з вічливою усьмішкою громадки складаючих їй желаня гостий пустила ся Сефора до тераси, де в двер ех стояв все ще Андре як вкопаний, немов би хотів горяче чоло осьвіжити в холоднім воздусі вечера.

По хвили опинила ся коло него.

Перед ними розпростирав ся великий, задумчиво шумячий парк, а над ним стояло звіздами усїяне лїтне небо. Андре стояв випрямлений побіч Сефори, его ошоломлювала еї присутність, заголомшувало щастє, що чує еї віддих коло себе, що она так близько а рівночасно — хто знає — як далеко від него і він не міг сказати слова від зворушеня. Він так як всї инші був би міг сказати їй якусь цохвалу на еї спів, але в тій торжественній хвили не міг здобути ся на пусті слова.

Она пізнала, що мусить перервати мовчане.

— Щож, ненаситний дослїднику — відозвала ся жартобливо. — Ви мусїли з своїх довголїтних подорожий привезти множество памяток, про які варта говорити?

При тих словах показала на стоячу коло дверий сальону скляну шафку, в котрій була зложена збірка найріднїших комах, камінів і засушених цьвітів.

— Очивидно — відповів він, а в его голосї дрожала радість і глубоке зворушене. — Я привіз звідтам рідкі річи. Однако мої спомини не такі займаві, як вам видає ся — бо по правді, я остав таким самим, як був перед лїтами і мої найминїші спомини, які вяжуть ся з вітчиною, всюди були зі мною.

При тих словах поглянув на неї значучо. І она зрозуміла его. Еї віддих став скорший, она нервово холодила ся віяром. Але еї уста шепнули:

— Отже по одинайцятьох лїтах не змінили ся ваші погляди — ваші чувства?

— Ні — відповів він твердим голосом, поглянувши їй в лице. — А ви, ласкава пані, ви забули?

Она відповіла поволи і майже сумно:

— Длячого я мала би забути?

А коли побачила, що в его очах заблисла радістна блискавка, додала:

— Ні, я не забула нічого... А ви може собі лиш уявляєте, що мене любите... а в дійсности помиляєте ся. Бо нема нічого більше змінчивого як мужеске серця і я не вірю, аби мужчина по одинайцятьох лїтах міг мати ті самі чувства, які одушевляли его перед тим часом; не вірю, аби він міг остати вірним своїм ідеалам, не вірю, аби сила его любови полишила ся та сама; не вірю так само в то, як пр. щоби той засохлий цьвіт, який колись пишав ся своєю красою, міг ще раз розвинути ся в своїй цїлій красї.

Она показала на жовтаву, засохлу ростину, яка лежала в шафцї і виглядала як кістяк.

Не відповівши нї слова на те, виймив Андре ту суху ростину з шафки і поставив еї в наповнену водою вазу.

Кількох знакомих приступило до них і перебили їх розмову. Вечерок пійшов дальше своїм ходом.

* * *

Коли зачав робити ся день і коли найбільша часть гостий вже попрощала ся, взяв Андре Сефору за руку і повів еї до вази, до якої перед кількома годинами вложив був кістяк цьвіту.

— Погляньте на цьвіт — сказав.

І замість жовтого, сухого кістяка побачила Сефора сьвіжий, хорошо розвинений цьвіт.

— То та сама, яку ви вложили до вази?

— Так, та сама. То єрихоньска рожа, дивний род цьвіта, що має власність сейчас знов сьвіжо розвивати ся, коли лише вставить еї до води.

А коли побачив як в очах Сефори заблисли сльози, додав:

— З того бачите, що суть і на око мертві цьвіти, котрі однако на ново процвитають, коли їх плекаємо і приводимо знов до житя. Так само єсть і род любови сильнїйшої як час і смерть...

Сефора стиснула легко руку молодого чоловіка.

По кількох тиждях стала баронова Альтенгавс графинею Андре де Ґарб.

— З **„Тов. для розвою рускої штуки“.** Свій до свого! Вч. оо. Парохам подаємо до ласкавої відомости, що всякі замовлення виконуємо виключно в своїй робітни при площи Бернардиньскій ч. 8 (Готель Краківский). Наколи знова Дирекция Товариства для розвою рускої штуки висилає кого на провінцию, то дає специяльне письмо, яке служить за леґітимацию і лише за такого чоловіка бере на себе відвічальність. Се остереженє длятого, що наспіли до нас письма, в яких попрікають нам за людий, які ані не мають від нас роботи, ані не суть членами нашого товариства. Остатний такий лист дістали ми в справі бобрецкої роботи. Супротив сего рішучо заявляємо, що з роботою в Бібрці не маємо нічого спільного При сій нагоді звертаємо ся до Вч. оо. Парохів, Хв. Комітетів і людий доброї волі, та просимо піддержати наше товариство, поручаючи нам до виконаня в нашій робітни іконостаси, кивоти, бальдахи, запрестольні рами і всякі инші в обсяг артистичного малярства, різьбарства та позолотарства входячі роботи. — *Дирекция.*

Ц. к. Дирекция зелізниць державних подає до відомости: В цїли упрошення манїпуляциї при надаваню дрібних посилок заводить ся для сторін, котрі правильно надають більше дрібних посилок і котрі о се попросять та відповідною заявою з'обовяжуть ся, що ваґу надати ся маючих посилок самі після обовязуючих приписів зелізничих подадуть і в одвітну рубрику листу набірного впишуть, полекшу полягаючу на зреченю ся заряду зелізничого з прислугуючого єму на підставі §. 53 (3) реґуляміну руху права важення наданих дрібних посилок поспішних і звичайних.

Полекші тої буде ся уділяти на просьбу сторін, після узнаня ц. к. Дирекциї зелізниць державних на час обмежений з правом кождочасного відкликаня.

Полекша ся дотичить лиш експедициї дрібних посилок поспішних і звичайних, висиланих в руху льокальнім зі стаций Броди, Ярослав, Львів, Львів-Підзамче, Перемишль, Стрий, Тернопіль і Золочів.

Крім посилок в руху звязковім виключені суть від тої полекші ще слідуючі: а) посилки предметів вибухових або услівно тілько до перевозу допущених; б) посилки до стаций зелізниць вузколєйових і до стаций граничних, в котрих службу повнять чужі заряди зелізничі; в) посилки в тих реляциях руху льокального, для котрих цїни одиничні замішені суть в тарифах звязкових. Сторони, користаючі з повисше наведеної полекші, мають заосмотрити листи набірні, в рубрицї призначеній реґуляміном для заяв, писаною або друкованою заміткою „важене через надавця“. — При відборі посилки може заряд зелізничий, навіть в неприсутности надавця посилку переважити і ошибочно заподану ваґу поправити. — Сторони зрікають ся виразно раз на завсігди прислугуючого їм §. 53 (2) реґуляміну руху права що-до посилок наданих з заподаною вагою. — Близших пояснень о користаню з висше наведеного упрощення експедициї уділяють ц. к. уряди зелізничі надавчих стаций.

— **Дрібні вісти.** Питомцї рускої духовної семінариї зі Львова в числї 15 виїхали до Ужгорода (Унґвару), щоби зревізитувати товаришів з тамошної дух. семінариї і при тій нагоді устроять концерт. — Загальний рух на льокальній зелїзници Тернопіль-Збараж заведено знову. — Купець Авербах згубив на улици Казимирівскій 350 К, але мав щастє, бо гроші знайшла п. Олена Кроінкавер і зложила на поліциї. — До помешканя ген.-майора Больная в Кракові добув ся злодій і забрав золоту табакерку, висаджену диямантами, дарунок анґлійского короля Едварда, золотий годинник, 2 ордери зелізної корони, золотий офіцирский хрест заслуги і инші ордери та дорогоцінности.— Якийсь пияк, незнаний з назвиска, забавляв ся вчера вечером на улици Коперника в той спосіб, що ловив переходячі дами в половині і скидав їх з тротоара. — В селї Коцелівка в Києвщині увійшли начальник громади і єго помічник до хати селянина Фіялка, котрий без позволеня вернув з поселеня до села. Они перешукали ціле обійстє і знайшли Фіялка схованого в шпихлїри. Фіялко убив сокирою помічника війта а самого війта зранив. На крик надбігли селяни і убили Фіялка. — Французке міністерство кольоній дістало вість, що в Сайґоні в порозуміню з кількома тамошними урядниками перестемпльовано марки почтові на суму 200.000 франків в тій цїли щоби збільшити їх вартість для тих, що збирають марки. Урядник, котрий мав під своїм зарядом марки, кинув ся був підчас арештованя з револьвером на ґенерального інспектора.

— **Уратований жандармом від смерти.** Титулярний комендант постерунку жандармериї в Підгайцях, Прокіп Козак, знайшов дня 14 с. м. в снігу лежачого, зовсім непритомного чоловіка, котрий був замерз. Козак забрав єго на плечі, заніс до Старого міста під Підгайцями до хати Томи Павликовского і тут почав нещасливого ратувати а по довших неутомимих трудах привів нещасливого знов до житя. Нещасливий той називає ся Онуфрий Чемериш і походить з Мужилова.

— **Голод в Росиї.** Кн. Львов, що повернув недавно до Петербурга з довгої обїздки околиць навіщених голодом, подає тепер в часописях страшний образ того, що бачив. Нема тут бесіди про голодову смерть в звичайнім економічнім значіню, нарід справді вимирає. Нарід живе з дня на день без найменшої надії удержати ся при житю до весни. Жнива завели цілковито; нема поживи ні для людий ні худоби. На просторі поверх тисяч верст кн. Львов бачив лише в кільканайцяти селах по кілька селян, що мали ще малий засіб збіжа, хований від 5—10 літ. Худоба й коні продають ся за безцїн. Коні оцінюють ся після вартости шкіри, по 6—8 рублів, корови по 9—10, вівцї по $1^1/_2$ рубля. Стара солома, здерта зі стріх, продає ся по 3—4 рублів за 1 віз. В деяких сторонах нарід живить ся яким будь зїлєм або ходить далеко до правительственних лісів на дубове листє, яке служить за поживу єму та худобі. Не лиш селяни не мають вже коний, але не має їх богато менших земских властителів, що до недавна мали ся добре. В однім повіті знайшов Львов на 33 сіл тілько 7 місцевостий, де до житної муки не додавали жолудиної до випіканя хліба. В многих місцевостях иншого хліба крім жолудиного зовсім нема. Такий хліб виглядає як зроблений з мерви та землї. Се головна пожива міліонів людий від вересня, але й того мало. Не дивниця, що люди виглядають на лици як крейда, нарікають вічно на жолудкові болї і падуть жертвою всяких недуг, між иншим також тифу. І то всьо вже в грудни! Що буде за 6—7 місячів? Правительственна поміч зовсім недостаточна, а рівночасно власти забороняють орґанізувати ратункові комітети, побоюючись, щоб не стались огнищами революцийної пропаґанди.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Заряджене оголошенєм з дня 29 падолиста с. р. ч. 131.497 скороченє часу вільного від складового і підвисшенє складового на стациї Перемишль затвердило ц. к. міністерство зелїзниць рескриптом з дня 7 грудня с. р. ч. 63.323/16 а.

Телеґрами.

Відень 20 грудня. Слїдуючі члени комісиї для реформи виборчої палати панів зложили були свої мандати, з причини чого були потрібні доповнюючі вибори, котрі нинї переведено: Кн. Кароль Ауерсперґ, др. Ціґлярж, кн. Фірштенберґ, бар. Оппенгаймер, Ернест Пленер, ґр. Мерану, бар. Чедік, проф. Ляммаш, бар. Ностіц і кн. Шінбурн.

Петербург 20 грудня. (П. А.) Розширена за границею чутка о замаху на царя єсть безосновна.

Феодозия (ґуб. тавридска) 20 грудня. (П. А). **Минувшої ночи вибух** на пароході „Новоросийск“ підчас бурі огонь і викликав великий переполох серед подорожних в числї 60. Корабель згорів майже до тла; 50 подорожних виратовано.

Хабаровск 20 грудня. Хунхузи напали на поїзд усурийскої зелїзницї. 1 вояк убитий, 5 Хунхузів зранено.

Слонім (ґуб. гродненьска) 20 грудня. (П. А.) 21 вязнів, котрих транспортовано зелїзницею, почали нинї рано підчас їзди стріляти з револьверів до ескортуючих вояків і 2 з них убили а 3 зранили. 6 вязнів вискочило з поїзду.

Одеса 20 грудня. Вчера вечером вибухла на кораблї „Цар Николай II“ пекольна машина. Пароход почав тонути, але удержано єго верх води. Вибух настав по скінченю роботи, отже нїхто не зранений.

Франкфурт 20 грудня. До „Frankf. Ztg.“ доносять з Тиєнцину: Ситуация щораз поважнїйша. Всюди повикривано тайні маґазини оружия. Також богато приватних осіб заосмотрює ся в оружиє. Японцї скріпили узброєнє сторожі при своїм посольстві в Пекінї.

Лодзь 20 грудня. Вчера кинено дві бомби на поліцмайстра Хшановского, котрого ранено лиш легко в ногу. Бомба розірвала дорожку. Один з драґонів убитий, два тяжко зранені. Крім того зранені візник і один аґент поліцийний. Виновники замаху втекли.

Курс львівский.

Дня 19-го грудня 1906.		Платять K c	Жадають K c
I. Акциї за штуку.			
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .		572·—	580·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.		—·—	160·—
Зеліз. Львів-Чернів.-Яси		579·—	586·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.		300·—	400·—
II. Листи заставні за 100 зр.			
Банку гіпот. 5% преміов.		110·30	111·20
Банку гіпот $4^1/_2$%		100·60	101·30
$4^1/_2$% листи застав. Банку краєв.		100·80	101·50
4% листи застав. Банку краєв. .		97·80	98·50
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .		98·80	—·—
„ „ 4% льос. в $41^1/_2$ літ.		98·80	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.		98·—	98·70
III. Облїґи за 100 зр.			
Пропінацийні гал.		99·20	99·90
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.		—·—	—·—
„ „ „ „ $4^1/_2$% . .		100·70	101·40
Зеліз. льокаль. „ 4% по 200 кор.		97·20	97·90
Позичка краєв. в 1873 р. по 6%		—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.		98·—	98·70
„ м. Львова 4% по 200 кор.		96·—	96·70
IV. Льоси.			
Міста Кракова		86·—	94·—
Австрийскі черв. хреста	Курс віденьский	47·—	49·—
Угорскі черв. хреста		28·—	30·—
Італїянь. черв. хр. 25 фр.		—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор.		54·—	60·—
Базиліка 10 кор.		22·40	24·40
Joszif 4 кор.		8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр.		9·50	11·—
V. Монети.			
Дукат цїсарский		11·22	11·42
Рубель паперовий		2·49	2·52
100 марок німецких		117·30	117·90
Доляр американьский		4·80	5·—

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Нєдоната. (Телефона ч. 527).